

HANS JØRGEN SCHANZ

Hans Jørgen Schanz er professor på Idéhistorie ved Aarhus Universitet. Det lå ikke i kortene, at han skulle tage vejen fra Sønderjylland til Aarhus. Hans Jørgen bor i dag på Aarhus Ø, i et Aarhus under stærk forandring. Læs interviewet med Hans Jørgen her, om hans vej til det nyetablerede studie, Idéhistorie, forholdet til den kendte Aarhus-teolog, Johannes Sløk, hans tid i Aarhus under studenteroprøret og frem til det universitet, som vi kender i dag.

Interviewer: Astrid Lykke Birkving, Aarhus Stadsarkiv.

BARNDOM I SØNDERJYLLAND

Jeg er født på hospitalet i Sønderborg, men jeg er vokset op i Skovby. Det er en lille landsby, der ligger 15 kilometer syd for Sønderborg, helt nede på Als.

Der er jeg vokset op. Så kom jeg på Sønderborg Statsskole i 1963, var det. Og blev færdig som matematisk student i 1967, og var interesseret i Idéhistorie.

HVORDAN VAR DIN SKOLEGANG SOM BARN? HAR DER VÆRET EN BESTEMT VIDENSBEGÆRLIGHED?

Jo, den var der. Min barndom var præget af, at jeg var meget syg. Jeg har lidt af astma som ind i al helvede. Jeg ved slet ikke hvor mange gange jeg har været indlagt. Det betød også at, eller det betød flere ting. For det første, at jeg læste meget, fordi jeg var meget alene. Ikke nødvendigvis ensom, men meget alene. Så jeg begyndte allerede at læse meget kraftigt i Folkeskolen, og det tog et vanvittigt omfang i gymnasiet.

Og så fandt jeg ud af, at jeg aldrig skulle have været matematisk – men derimod sproglig student. Men da var løbet kørt, det fandt jeg ud af allerede i 2. g. Og jeg klarede mig også igennem. Der læste jeg meget, var en halvstuderet nørd.

KOMMER DU FRA EN AKADEMISK BAGGRUND?

Nej slet ikke. Min far havde en kreaturforhandler- og en slagterforretning. Men en af de ting som prægede min familie var, hvad man kunne kalde en enorm respekt for dannelse.

Nå, den anden ting som bed sig fast, det var en ekstrem arbejdsdisciplin. Og det er simpelthen resultat af, at jeg aldrig vidste, hvornår jeg bliver syg – eller i hvert fald den gang ikke vidste det. Hvilket betød, at når jeg var rask var der ikke så meget slinger i valsen.

Godt, jeg blev så student i 1967. Jeg havde nogle meget inspirerende lærere i dansk og i oldtidskundskab. De kom til at præge mig, og så begyndte jeg heroppe i 1967. Da kendte jeg ikke Aarhus. Jeg havde været her højst to eller tre gange før. Jeg kom jo ude fra landet, hvor den største by var Sønderborg på 30.000 indbyggere eller sådan noget.

Men jeg havde hørt om Sløk (Johannes Sløk), dengang fik man af gymnasiet udleveret et eksemplar af Sløks bog om idéhistorie ved afgang. Den havde jeg læst meget, og var interesseret i.

STUDIESTART I AARHUS

Nå, men så kom jeg herop og startede. Det var et kæmpe rod, der var jo ikke noget rusintroduktion. Der var jo ingenting. Jeg løb så rundt for at finde, hvor Idéhistorie overhovedet var. Jeg opdagede, at der var afsat nogle lokaler et sted, men der var ingen jeg kunne henvende mig til. Så jeg henvendte mig til filosoferne, som var meget hovmodige og sagde, at det der med Idéhistorie ikke blev til noget.

Nå, så gik jeg videre til de klassiske filologer. De kunne så også fortælle mig, at det slet ikke blev til noget. Jeg tænkte, at det er sgu alligevel underligt.

Så indskrev jeg mig også på Geografi, dengang kunne man indskrive sig på så meget man ville. Det var et fantastisk universitet dengang – frit!

Så ringede jeg ud til Sløk, jeg fandt hans nummer i telefonbogen, og fik enten hans datter eller kone i røret, det kan jeg ikke huske. Men i hvert fald kunne den pågældende ikke fortælle mig, hvor han var. Og det lød jo ikke opmuntrende. Lidt efter, nogle dage efter, kom der en officiel meddelelse om, at Sløk var sygemeldt. Han havde jo alle de der problemer med konen og kæresten og frem og tilbage. Han lå i total druk på det tidspunkt.

Og så startede Wegner. Sløk havde fået ansat en der hed Mogens Wegner. Kan du huske ham?

KUN AF NAVN ...

Men han startede så op med et par forløb. Så kom Sløk efter efterårsferien. Så fik den fuld hammer. Det var sgu meget sjove år – også vilde.

HVORDAN VAR DIN TID I AARHUS SOM STUDERENDE?

Jamen den var præget af Idéhistorie. Vi arbejdede som ind i al helvede. Fordi, jo flere krav Sløk lagde på os, jo mere så vi op til ham. Vi var på universitetet hele tiden. Og også på værtshuse.

BESTEMTE VÆRTSHUSE?

I starten var det lidt spredt. Men fra begyndelsen af 1970'erne der kom jeg ned i Anholtsgade, Æsken. Det var samtidig med forlaget Modtryk, og jeg var jo med i Modtryk fra starten af. I øvrigt til rekonstruktion af min første bog, som blev udgivet der ...

Men tilbage til Sløk. Sløk startede med at sige: "Fransk, engelsk, tysk, latin, græsk. Det skal i kunne, venner!" Og jeg var jo matematisk student, så jeg tog latin og græsk ved siden af. Så der var jo faktisk meget at se til. Og så gik jeg til Sløks timer, og så havde vi en meget effektiv læsegruppe, der blandt andet bestod af Carsten Thau, han er professor på Kunstakademiet nu, Mihail Larsen den store studenteroprører, Asger Blond, jeg, også Jørgen Karlsen, som blev hæftet på året efter, og et par andre.

På første årgang har vi været en 10-stykker, eller sådan noget. Sløk havde jo en lille håndfuld med fra Teologi blandt andre Kjeld Holm og Jes Bertelsen, den store guru i Nørre Snede. Og så en som hed Malthe Jacobsen, og måske en-to andre.

UROLIGE ÅR

Men så begyndte der at opstå ballade på instituttet. Det kom af – det havde intet med marxisme at gøre i starten, det tror alle, men det har ikke en kæft med det at gøre. Udgangspunktet var i starten, at Sløk havde givet os fuldstændig demokratisk frihed. Det var ham som stod til regnskab, men han havde lavet noget som hed plenarforsamling, hvor hver mand kunne dukke op, altså man skulle så være indskrevet for at kunne diskutere med. På et eller andet tidspunkt opstod der et eller andet lille problem, så vi begyndte at diskutere, betyder det her, at demokrati er én mand én stemme, eller er det Sløk, som har den afgørende stemme. Det blev så uafklaret ...

Så tog jeg til Frankfurt i 1970. Det var i øvrigt Sløk, der skaffede mig muligheden med et stipendium – han var meget behjælpelig. Men der er det jo så, at studenteroprøret for alvor går i gang i Aarhus. Der er jeg her ikke, der er jeg i Frankfurt.

Men de var jo godt i gang København, men det regnede vi ikke for andet end hippie-pjat. Det var det jo også. Det var også det år, som Rudi Dutschke, den store studenteroprører, kom til Aarhus, det var også Sløk. Det var fandme flot.

Jeg kom så tilbage i 1971. Og så opstod der et problem på instituttet, og det var der, den store ballade kom. Og først der(!) Den var heller ikke i udgangspunktet på nogen måder marxistisk. Det drejer sig om, at vi endelig fik endnu en lærestilling, der var jo kun Sløk og Wegner. Og der ville Sløk have Jes Bertelsen ansat. Det syntes vi sgu var for meget af det gode. Vi ville have en der kunne videnskabsteori. Det var der nemlig ingen der kunne, hverken Sløk eller Wegner. Vi, de studerende, pegede på Esben Krause Jensen, men Sløk ville have Bertelsen, og så tog han Bertelsen. Og så startede balladen, og så kom der marxisme og alt mulig andet på bordet. Det var frygtelige år, instituttet var ved at blive nedlagt flere gange: Sløk tog orlov i 1974–76. Og så vendte han tilbage ganske kort, men fik så Løgstrups gamle professorat, tror jeg nok. Og så var han ude. I realiteten så har Sløk været på Idéhistorie i ganske få år, for han gik af i 1986, samme dag som Tjernobyl – der er formentlig ingen sammenhæng, men det er sgu alligevel historisk sjovt. Det var virkelig fint.

Men så kom alle de slemme år på instituttet. Jeg husker engang i 1980'erne, hvor optaget var på tre studenter ...

MEN IDÉHISTORIE HAR OGSÅ HEDDET 'MARXISTISKE STUDIER'?

Ja, så skal vi lige et skridt tilbage. Jeg kom tilbage fra Frankfurt i 1971, der var marxismen ved at sætte sig. Det var ikke mig, som skabte den. Men jeg kom i den grad til at præge den i Aarhus, fordi jeg stod for en art marxisme, som for det første var anti-russisk, det vil sige antikommunistisk marxisme. Og som det andet eller tredje var kapitallogisk. Vi var intellektuelle overlegne, det var fandme næsten for let. Københavnerne turde ikke vise sig i Aarhus for at diskutere, selv den store Peter Madsen, der ellers slog alt ned i København. Der var simpelthen ingen, der turde at komme.

Vi kom til at dominere hele universitetet, og vi fik lagt meget låg på de kommunistiske studenter, vi havde nogle drabelige krige. Der begik vi så en fejl, kan jeg se i bagspejlet ... Vi havde så uendelig meget ret i kritikken af kommunisterne, og der var ingen slinger i valsen. Men det betyder jo ikke, at vi i

almindelig forstand havde ret. Der gik en del år inden jeg opdagede, 'hov', den sejr der, den betyder ikke noget.

Så for mit vedkommende så forlod jeg det der, og min absolut sidste svanesang er min disputats i 1981. Der var det også væk, der skulle simpelthen tænkes nyt. Det var en art punktum for det der.

Så gik jeg, ja nu taler vi jo om mig, så gik jeg i stedet over til at interesse mig bredt for civilisationskritik. Det vil sige, at jeg i en vis forstand genoptog det gamle Frankfurterspor, hvor jeg studerede ved Jürgen Habermas. Men der var det forunderlige ved Frankfurt, at Habermas var lagt for had på det tidspunkt. Han havde jo udgivet en bog om venstrefascismen, hvor han gjorde opmærksom på, at den yderste venstrefløj var lige så fascistisk og at farerne var meget store som ved den yderste højrefløj. Han havde jo ret, han havde jo fuldstændig ret. Det var der bare ingen, der kunne se på det tidspunkt, men det betød, at han var forhadet. Det betød også, at hans forelæsninger var et super tilløbsstykke. Men der var en ualmindelig ond atmosfære der. Så tog han senere Starenberg. Men han var i Frankfurt, og jeg fulgte ham.

FRANKFURT OG RAF

HVORDAN VAR FRANKFURT I FORHOLD TIL RESTEN AF EUROPA UNDER DIT OPHOLD?

Dengang var Frankfurt centrum. Paris var ikke intellektuelt, det var politisk, Berlin var også politisk. Men Frankfurt var intellektuelt, så absolut, de kom alle vegne fra: USA, Mexico, Indien, Schweiz. Alle mine venner dernede spredte sig jo fra hele jorden. Det var sgu sjovt, og hårdt – meget hårdt.

Men så begyndte der jo at gå kriminalitet i det. Jeg husker en aften, hvor jeg sad på mit kollegieværelse. Jeg havde et værelse midt inde på campus på Goethe, som i øvrigt lignede et fængsel, du forstår det der tyske efterkrigsbyggeri. Det så ud af helvede til.

Så bankede det på døren, jeg sagde: "kom ind". Jeg tror jeg sad og læste. Så kom der en ind, han knaldede døren i og satte sig. Jeg kunne godt se, at han tog sig til hånden. Så sagde han, at han lige var blevet skudt i hånden af politiet,

og at han var medlem af RAF (Rote Armé Fraktion). Han havde fået af vide, at jeg kunne hjælpe ham, så sagde jeg, at det kunne jeg ikke, jeg ville ikke, og at han skulle forsvinde med det samme: "Jeg angiver dig ikke, men jeg vil fandme ikke have noget med det der at gøre", sagde jeg. Så gik han.

Men det er et udtryk for, hvor forpestet det var ved at blive der. Jeg kom hjem i 1971, og havde intet med det at gøre.

Ja, og så blev jeg professor på Idéhistorie i 1992.

Tilbage til forholdene efter de turbulente år på Idéhistorie. Fra 1980'erne falder alt det der sammen, og når vi går ind i 1990'erne er der ingen intellektuel konjunktur længere, der er det ved at blive klassisk igen. Altså, det er helt afpolitiseret, stort set. Nu er det jo ... Ja, jeg ved ikke hvad det er nu. Men det er det ...

Med hensyn til byen, jeg har sådan set ikke haft meget med den at gøre. Rent kulturelt har jeg optrådt det ene og det andet sted. Det mest spektakulære det var for seks-syv år siden, hvor jeg optrådte nede i Musikhuset. Det var et teaterstykke om Struense, der kørte. Det var lavet på den måde, at en skuespiller spillede Struense, journalisten Krause-Kjær sad oppe på scenen sammen med ham. Struense sad så og talte om sit liv og så videre, hvor Krause stillede spørgsmål og alt det der. Det var første akt. Anden akt bestod i, at jeg og Ulrik Langen, han er professor i København i Historie, sad med Krause-Kjær og diskuterede Struense og oplysningen. Det kørte over fire aftener med fuldt hus, også med et par eftermiddagsforestillinger med et par gymnasieklasser.

Det er det mest spektakulære: Jeg har også været involveret i alt muligt andet, i Folkeuniversitetet og jeg ved ikke hvad.

FREMTIDSPLANER

HVAD ER DINE PLANER FREMADRETTET?

Hør lige her, jeg er snart 69. Jeg kan jo blive ved, så længe jeg vil. Jeg bliver også ved endnu, det afhænger selvfølgelig af helbredet og lysten. Og jeg vil sige, nu

er jeg i en position, jeg er ikke urørlig, men jeg er svær at koste rundt med, det kan jeg godt love dig for. Og indtil nu kan jeg langt hen ad vejen gøre, hvad jeg vil. Den dag jeg ikke kan gøre det længere, så stopper jeg. Jeg vil ikke dikteres af en eller anden bureaukrat, under ingen omstændigheder.

DU HAR JO OGSÅ SET UNIVERSITET UDVIKLE SIG OVER TID.

Jo jo, det er blevet et ekstremt masse-universitet. Det er blevet mere eller mindre åndsforladt. Nu dyrker man kompetencer og ikke ånd. Man binder ikke engang nogen på mund og hånd, men tilsyneladende har man fået kastet ånden væk. Nu er det kompetencer og Fremdriftsreform, og hvad ved jeg. Jeg kan jo mærke, at de nye studerende ønsker noget andet, ikke. De er tvunget ind i det der, og det er jeg klar over. Men når de hører et eller andet, som løfter sig, så kan man sgu inspirere dem. Det har jeg megen glæde af.

Så holder jeg en masse foredrag, både i offentlig og privat foreningsregi. Jeg tror, jeg har en 20 stykker om året. Nu var det Folkeuniversitetet i går, på lørdag skal jeg i Langenæs Kirken, og næste mandag skal jeg i Viby Kirke. Og så skal jeg til Rønshoved, og jeg har lige været i Rødding og Testrup, og sådan rundt omkring. Jeg siger meget ofte 'nej'. Men det er sådan set den måde, som jeg får tiden til at gå på.

Og så har jeg droppet ned på alle møder her på instituttet. Bortset fra de helt vigtige, jeg gider ikke spilde min sidste tid på møder, og jeg er ude af alt administrativt, det gider jeg heller ikke.

Jeg er lige ved at lægge sidste hånd på en bog om ånd og dannelse. Nu skal de sgu have af vide, hvad ånd er. Og hvad det betyder, at den forsvinder(!)

AARHUS OG EUROPA I DAG

Så, men til hensyn med Aarhus. Jeg kan ekstremt godt lide Aarhus. Den er overskuelig, den er grøn, den ligger lige ved vandet. Jeg bor nede ved havnen i det nye der.

I ISBJERGET?

Nej, i LightHouse heldigvis, på 8. med flot udsigt. Det er jeg glad for.

Byen den er også kulturel, alene Folkeuniversitetet er jo en enorm kulturel faktor i byen. Men udover Folkeuniversitetet er der rigtig meget. Og fremfor alt har byen en passende størrelse, altså du kan gå fra den ene ende til den anden uden at dø. Til gengæld, så gælder nu den gamle streamer, som taxabilerne kørte rundt med i 1980'erne: "Tag til Venedig og dø, og kom til Aarhus og hold i kø". Den kørte de med i 1980'erne, den er meget værd nu, det er næsten ufremkommeligt. Nu er det så vildt, at ingen vil køre med den.

I går da jeg skulle køre hjem fra foredrag, der var klokken 22:00, og det havde været nede i Matematisk. Der skulle jeg ned ad Langelandsgade, hvor de var ved at asfaltere, det var bragende mørkt, og det var slalomkørsel hele vejen. Så kom jeg ned til Nørrebrogade, nede ved havnen, hvor jeg skulle over. Det var helt vildt, jeg kender det jo fra hver dag, men om aftenen udvider de arbejdet, så der kun er ét spor. Og man kan næsten ikke se noget – det er ikke sjovt. Men altså, jeg kan meget godt med Aarhus.

Den er en provins uden at være provinsiel. Den har ikke Københavner-arrogancen – de har ikke ret meget at have det i derovre. Det tror de, men det har de sgu ikke. Niveauet er højere i Aarhus. Nu underviste jeg i går de nye studerende, hvor jeg for sjov spurgte, hvor mange der var fra København. 10 styk var svaret – vi er stort set det eneste fag i Aarhus, som kan trække folk fra København til Aarhus. Det syntes jeg er sjovt. Og så har vi en lille håndfuld Nordmænd, det har vi også tradition for. Så det er ganske fint.

LIDT TILBAGE TIL EUROPA; REJSER DU STADIG MEGET?

Ja ja, jeg er jo med i det der, Oxford Round Table. Jeg har diplommet der på væggen. Jeg har været derovre et par gange, men det er også ved at blive meget kommercielt, og det er meget dyrt. Men det er også flot, ikke. Du bor jo midt inde på et College, en selvstændig bygning, som har et bibliotek, værelser, en kirke og en madsal. Det har alle de der colleges. Det er rart at være der, det er et sted med en fantastisk lærdom. Men de sidste år har jeg ikke været der.

Og ellers rejser jeg ikke så meget, jeg gider ikke konferencer. Jeg gider fandme ikke konferencer, det er så forudsigeligt, hvad der sker. Så det holder jeg mig mere og mere fra. Jeg vil meget hellere gå på egen hånd og snuse noget op. Jeg vil sige, at jeg filosoferer bedre med min hund, end med nogen filosof. Dermed mener jeg, at jeg går en del ture med hunden, ikke. Og det er ikke så dårligt. Jeg plejer at sige heroppe, at hvis du vil være professor, og nu snakker vi ikke om det her MSO-pjat, men rigtig, så skal du have en puddelhund. Sløk havde jo tre. Så det er I nødt til at anskaffe jer, ellers kan I glemme det ...

Jo, men jeg er rigtig glad for at bo i Aarhus. Der er kun ét andet sted i Danmark, hvor jeg også gerne vil bo. Det er noget helt andet, det er nede ved Flensborg Fjord. Der er fandme flot, altså helt ud til fjorden. Jeg kommer jo en del i Hamborg, og det er hurtigere at køre til Hamborg dernede fra. Det tager en time, hvis du trykker til.

Det er også hurtigt herfra, jeg kommer langt oftere i Hamborg end i København. Hamborg er en helt anden metropol, den er dobbelt så stor, og den er mindst fire gange så rig. Det er Tysklands rigeste by. Den er så kultiveret, der er rigtig meget at komme efter, altså også kulturelt.

Hamborg trækker også et andet publikum. Berlin er ungdom, Hamborg er til de mere velpolstrede, der ikke gider det der berliner-roderi og den berliner-vold og hårdhed. Hamborg er ekstrem kultiveret, i hvert fald når man er i centrum. Når man kommer ud i forstæderne, så ændrer det sig jo.

Det er også så rart at rejse i Tyskland, når man har hund. Det er helt uproblematisk at have en hund med. Hvis altså du bor på et femstjernet og opefter, *no problem*, du skal bare betale for det. Jeg var i Binz, det ligger på Rügen, en gammel badeby fire dage her i sommers. Vi havde hunden med, og det var dyrt at have den med der. Det plejer at koste 15 euro i døgnet, her kostede det 45. Det var også et dyrt hotel, men det var i orden. Der var redt op til den, vandskål og madskål og det hele. Så der var ingen problemer.

Man kan ikke rejse i Italien med en hund, det er helt udelukket, de vil ikke have det. I Frankrig kan du også, men i Belgien kan du heller ikke. Der er enorme kulturelle forskelle, men i Tyskland er der ingen problemer. Jeg plejer at sige, at

det er Hitler-effekten. Hitler fik indført verdens mest humane dyrelov. Altså det er absurd ikke, men det fik han. Så der er måske stadig nogle rester i den tyske lovgivning og kultur. Så det er altså let at have en hund der.

OG OGSÅ NEDE I LIGHTHOUSE?

Ja, der er ingen problem. Der er ellers mange hunde der. Nu er min hund en kongepuddel, det er en fantastisk, smuk og rar hund. Men det er en hanhund, så det eneste problem jeg har, er når tæverne er i løbetid. Så er han helt ustyrlig.

OG ALT VEJARBEJDET DERNEDE, GLÆDER I JER IKKE TIL DET ER FÆRDIGT?

Jo, er du tosset. Og byggeriet, og når kanalerne er gravet ud, så bliver det smukt dernede. Stadsarkivet er også nede ved havnen nu?

JA, VI HOLDER TIL NEDE PÅ DOKK1 NU. FØR LÅ STADSARKIVET SAMMEN MED ERHVERVSARKIVET PÅ VESTER ALLÉ. MEN SÅ FLYTTEDE ERHVERVSARKIVET JO TIL VIBORG.

Ja, det var også hul i hovedet. Goddag mand, altså ...

Men Dokken er også et sjovt sted at parkere. Jeg har jo den store Range Rover. Jeg havde jo Jaguaren før, men man kan ikke have en stor hund der, den flyver jo rundt. Her har den bagenden. Ud over det, er en Jaguar også svær at komme ind og ud af når man har et stift knæ.

Nå, men der kørte jeg så ned på Dokk1. Men den afviste min parkering. Jeg tænkte, hvad pokker er det. Så var jeg henne ved en af de der betjente, og spurgte hvorfor den afviste. Han spurgte hvad den vejede – og den vejer jo næsten tre tons. Det var det, 2500 kilo er maks. Den kan ikke tage noget der er tungere, så jeg kørte væk. Så nu tager vi min kones 'Panda', når vi skal derind. Der er ingen problemer, den flyver bare ind.

Men det er et smukt byggeri, Dokk1. Også den store terrasse rundt omkring. Det bliver enormt flot når hele pivtøjet er færdigt, også når sidste sektion ude på Øen, Bjarke Ingels, havnebadet, teatret og alt det kommer. Det bliver virkelig flot.

Men de når det ikke til 2017. Men noget af det når de vel. Nu skal de jo i gang med at bygge det maritime center. Det er A. P. Møller og Salling, der har

bevilliget det hele, om det er 80 eller 100 millioner ... Det kommer helt nede ved vandet der ved lystbådene. De går i gang på mandag. Så der sker rigtig meget derude.

Og der ændrer Aarhus sig, altså det der sker nede på havnen, det er den største ændring siden jeg kom til Aarhus, samt udgravningen af åen. Det har altså også givet byen et løft. Og nu kommer så også kanalerne derude fra. Så om nogle år kan man sejle i kajak fra bugten til Brabrand sø hele vejen. Det er et kæmpe plus for byen.

Jeg kan også huske da jeg flyttede hertil, der var Ryesgade heller ikke en gågade, der var trafik. Men det blev også et plus, at en række af idiotierne er blevet rettet. Til gengæld er byen nu fuldstændig vild med højhuse, men der er ingen planer. De skyder bare op og får lov til at stå der. Der kunne man prøve at sammenligne med Hamborg, der har man bygget noget der hedder Hafencity, det svarer til Øen. Men der har bystyret simpelthen med hård hånd sagt, hvordan der må bygges. Og det nytter ikke, at man kommer og klasker et par ekstra millioner på bordet. Sådan er det, og det betyder, at de har styr over det. Det har de jo ikke nede på Øen, der er det jo den enkelte bygherre, som gør stort set hvad han vil. Det er en kæmpe fejl. Derfor ligger der også nogle af bygningerne dernede, som aldrig skulle ligge der. Det gælder ikke Light House, Isbjerget er også godt. Isbjerget er meget interessant, men det er ikke gode lejligheder. Jeg var først inde og kigge der på et par stykker. De er irregulære, og materialerne er dårlige. Der er de meget regulære i Light House, og det er top-materialer. Men det bliver flot dernede.

September 2016.